

Glezna. Bangojoša jūra saulrietā

Ir tik neierasti tukšas ielas, ka nevilšus atsauc atmiņā nesen lasīta *fantasy* romāna sižetu – jauna sieviete, nokļuvusi pamestā pilsētā, uzsāk cilvēku meklējumus. Savdabīga intriga raisa neziņu. Aši ieskatos pulkstenī, rādītāji apstājušies uz 19:12. Manas jaunās krēmkrāsas balerīnkurpes trausli pieskaras saules sasildītajam bruģim. Zaļā zīda šalle, apvijusies kaklam, iepland vējā. Nepārtraukti atbalsojas kaiju klaigas. Vai kaijas guļ? Savādi, par to aizdomājos vien šovakar, klausoties koncertu Rātslaukumā, kur jauniešu koris aizrautīgi, bez mūzikas pavadījuma, dzied par trauksmaino Baltijas jūru un mūžīgu sirds nemieru. Izskatās, ka laukumā sanākusi vai puse pilsētas.

Visai simboliski notikumi sasaucas ar to, kas šodien atgadījās pirms pāris stundām.

„Baigā princese, domā, ka tevi te neatstāšu? Jā, tu vari dienu pārvērst nebeidzamos *šopinga* svētkos, bet ko darīt man? Gaidīt, kad būsi beigusi *ķemmēt* kārtējo veikalu un nogurumā atkritīsi mašīnas sēdekļi, pat nepiesprādzējot drošības jostu?” – Ernests ir skarbi tiešs.

Tik tiešs, ka šī tiešuma dēļ mana spītība pārkāpj savstarpējās sapratnes robežas. Viņš ir iznācis uz nevēlamas kara takas, skarta mana vārīgā vieta – veikali un iepirkšanās. Nu un kas, ka man tik iepirkties? Arī viņam kas tiek, pa kādai kaklasaitei vai *spraitam*, kamēr mašīnā gaida mani atnākam. Nu un? Vai tā nevar būt? Bet nekā, viņam esot apnicis. Izskatās, ka šoreiz ir nopietnāk par nopietnu, man degungalā tiek aizcirstas mašīnas durvis un Ernests aizbrauc, atstājot mani ar visiem pirkumiem centra stāvlaukumā.

Labi, ka netālu dzīvo skolas laika paziņa. Dodos pie Agneses ar augsti paceltu galvu, nē, ne stāstīt, kas noticis, teikšu, ka tāpat – garāmejojot, lai parunātos. Pie viņas viss kā agrāk. No loga redzama jūras dūmaka, istabā uzvēdī jūras caurstrāvots kafijas aromāts. Jā, tāda ir Ventspils, te smaržo un garšo savādāk. Svaigais jūras gaiss, pavisam nemanāmi, sen jau *okupējis* pilsētu, ieskaitot luksoforu šķietami monotono, stoisko mieru.

Agnese nav mainījies, strādā turpat, kur iepriekš – kioskā. Tas esot tā, pagaidām. Man šķiet, ka *pagaidām* ievilcies par ilgu, jau pagājuši kādi četri gadi. Kā skrien laiks! Atceros, uz Ventspili pirmoreiz atbraucām skolas ekskursijā. Tolaik mācījāties pamatskolā un īstu jūru nebijām redzējušas un te, pēkšņi, irdenas smiltis, liedags, viļņi, kaijas – tāda vējpilna romantika. Atklāta jūra elpo pavisam savādāk – izteiktāk, brāzmaināk, nemaz neatgādina tik ierastās ūdenstilpnes – upes un ezerus. Tā arī abas vēlāk, jau pēc studiju beigšanas, palikām jūras pilsētā Ventspilī.

„Ak, tad atstāja tevi kā princesi uz zirņa?” – Agnese viegli iesmīkņā. Lai kā centos, nenoturējos un viņai izstāstīju, kas bija noticis. Kad iemalkojam kafiju, dodamies ārā, pilsētā, lai aizietu līdz krastmalai, kur ganās *naftas govs* un pie reizes izbrauktu ar kuģīti. Tas mums ir kā tāds ikdienišķi ierasts realitātes šovs, tikai bez televīzijas un *paparaci* klātbūtnes, salds atalgojums ar saldējuma pauci un gandrīz ideālu skatu nākotnē.

„Vajadzētu nopirkt gleznu – saulrietā bangojoša jūra, kaijas, violeti zeltaini mākoņi. Visai miētpilsoniski banālu gleznu, ko piekārt viesistabā pie sienas. Tūristiem tādas mazas glezniņas ar dzintara gabaliņiem piedāvā suvenīru bodītes” – skaļi aizdomājos, un, jau tīri instinktīvi, somiņā taustos pēc naudasmaķa.

„Nu nē!” – Agnese sarauc degunu – „Tev tāda neiederēsies interjerā, tad jau labāk kādu saulrieta foto. Kad nopirksi fototapetes ar Karību ainavu, mājās būs labu labais kičs – vienā sienas pusē jūra, otrā okeāns, pati pa vidu vakarkleitā ar gliemežvāku krellēm ap kaklu”. Smejamies. Tā sulīgi, no sirds. Ventspilī var, te ir nepiespiesti un viegli.

Esam optimistiskas *šopholikes*, bet šoreiz veikalu tandēms izpaliek, man jau ir rīta pirkumi un tad vēl Ernests – sazin kur tagad meklējams. Iespējams, aizbraucis mājās vai devies pie jūras. Ir brīvdiena, kas to lai zina, varbūt viņš sēž mašīnā un prāto par dzīves jēgu? Viņam patīk filosofēt, kā pats saka – varot atļauties.

„Ko tagad darīsi?” – vaicā Agnese. Es atmetu ar roku – „Ņemšu taksi un braukšu mājās”. Atvadāmies. Eju meklēt taksi, kad pie afišu staba pamanu ziņu par dziedāšanas svētkiem Rātslaukumā. Kad jau, tad jau, nav ko zaudēt, vismaz paklausīšos.

Tā no vakarīgi tukšās ielas arī nokļuva *civilizācijas epicentrā* – Rātslaukumā, kur skan klusinātas čalas, dziesmas, dzirdamas kaijas. Viss savijies vienā skaņu virpulī. Rēns vējš un viegls drēgnums skar plecus. Kad beidzas koncerts, aizmirstu par taksi, eju un atposos stāvlaukumā, tajā pašā, kur Ernests mani atstāja. Oho! Tur jau viņš sēž – mašīnā, esot bijis autoservisā. Nu ja, ka tik nav, nodomāju, atceroties strīda pēkšņo uzliesmojumu. Un tad jau dodamies mājup.

Kad labu brīdi klusējuši tuvojamies mūsu mājai Ventspils pievārtē, Ernests ierunājas „Klau, kas tas šodien bija?”. Lai arī teorētiski noprotu, ko viņš domājis, eleganti smaidot atbildu – „Glezna. Bangojoša jūra saulrietā”.